

Temat: Dialog bez dialogu – ćwiczenia słownikowe. /1h/

Ćwiczenie 1

Z każdej pary sformułowań wybierz jedno, którego można użyć wtedy, gdy mówi się o braku porozumienia między ludźmi.

- * wieża z kości słoniowej / wieża Babel
- * mieszać szyki / mieszać języki
- * jeden o chlebie, drugi o niebie / jeden za wszystkich, wszyscy za jednego
- * gadać jak najęty / mówić jak do ściany
- * kość niezgody / rozejść się po kościach.

Ćwiczenie 2

Wskaż powiązanie powyższych związków / sformułowań z treścią wiersza „Na wieży Babel”, który poniżej.

Temat: Brak porozumienia między ludźmi tematem wiersza „Na wieży Babel” Wisławy Szymborskiej./2h/

1. Interpretacja wiersza.

Sposób zapisu wiersza, który ma formę niespójnego dialogu, a raczej dwóch, luźno nawiązujących do siebie monologów, nie pozwala na dokonanie streszczenia wiersza gdyż cały concept polega właśnie na tym, że rozmowa, która toczy się między kochankami, nie posiada żadnego ciągu logiczno-skutkowego.

2. Geneza utworu.

Utwór pochodzi z tomiku „Sól”, wydanego w 1962 roku, w którym poetka wiele uwagi poświęca tematowi miłości.

3. Opis sytuacji lirycznej.

Podmiot liryczny relacjonuje zasłyszaną rozmowę pomiędzy kochankami – mężczyzną i kobietą.

4. Analiza i interpretacja utworu.

Biblijny motyw wieży Babel posłużył poetce do nakreślenia portretu współczesnych ludzi, którzy choć są sobie najbliżsi nie potrafią znaleźć wspólnego języka. Tyle w nich pretensji, skupienia na sobie, że nie potrafią dostrzec drugiego człowieka i jego potrzeb. Choć rozmawiają na ten sam temat, w ogóle się nie słuchają: „Jak to zapomniałeś?”, „Dlaczego kłamiesz?”. We wzajemnych oskarżeniach i żalach pobrzmiwa echo łączącej ich niegdyś miłości „O tak, chciałbym żebyś została ze mną”, „Nikogo jak Ciebie”. Wydaje się, że mężczyzna i kobieta z wiersza żyją razem a jednak osobno. Nie prowadzą rozmowy tylko monologi. Między wersami można wyczytać czego dotyczą wzajemne oskarżenia – zdrady („kochasz ją jeszcze?”), braku uwagi ze strony ukochanego („Jak to, zapomniałeś? Miałam na sobie zwykłą szarą suknię spinaną na ramieniu”). Kobieta i mężczyzna nie ufają już sobie, choć nadal się kochają: „Nie mam żalu, powinnam była domyślić się tego.” Z ich ust padają przeprosiny, które zapewne niczego już nie zmieniają, ponieważ nie da się cofnąć czasu. Choć pada deklaracja - „To stare dzieje, ostrze przeszło nie naruszając kości”, która mogłaby sugerować, że choć któreś z nich zostało zranione to jest w stanie wybaczyć, łącząca ich niegdyś więź jest na tyle wątpliwa, że nie są w stanie jej odbudować.

5. Podmiot i przedmiot liryczny.

Przedmiotem wiersza jest brak porozumienia między dwojgiem najbliższych sobie osób. Podmiot liryczny – kobieta i mężczyzna, choć posługują się tym samym językiem nie potrafią się porozumieć.

! Nie wysyłacie notatki z lekcji. Przesyłacie ćwiczenie 1, 2 + recenzja.